

Marija Jakim

PANORAMA

Po Miroslavu Antiću

E moj Miko,
ja još plivam poput samo nama znane Ribe.
Kažem Tebi
onu Tvoju misao ponavljam u sebi:

Što da pred Društvom književnika
ne vise pisci?
Kakva panorama! – takva i reklama.
A Ti, Miko, priđi bliže.
Tu gde stoje pokajnici.
Zli jezici neka svome mulju odu.
A Ti, Miko, idi dalje –
uzmi Živu vodu

i pomoli se, ...
Pomoli se za me Bogu!

ZATEŽEM UŽE

Ispred mene, izgradnja kuća (jednospratnica)
iza mene, nasilno rušenje (čak desetospratnica).
Između Jinga i Janga
čvrsto zatežem uže.
Penjem se
šireći ruke
sve brže i brže.
Vežbam hodanje u ovom cirkusu
– gradim u sebi kuću PRIZEMLJUŠU!

IZ ZAPEĆKA

U toploj kućici moje bake
ščučurena u zapečku
izbacujem lutke.

Dosađujem baki:
Gde je moja mama?
Baka mi ponovo gura, vraća lutke
u zapećak,

i gundā:
Kakvo je to dete što nikada neće
da se igra?

Nakon toliko godina
u hladnoj kući
sedim naspram mame
i sama – lutka!